

Η επόμενη μέρα...

Τα ακυρωμένα καθήκοντα της επαναστατικής αριστεράς και ο αναγκαίος επαναστατικός επαναπροσδιορισμός της

Τα γεγονότα, δυστυχώς για μια φορά ακόμα, επιβεβαίωσαν όσους ασκούσαν σκληρή κριτική στον ΣΥΡΙΖΑ και στις πολιτικές επιλογές του, που διαφαίνονταν ξεκάθαρα πως θα έκανε πράξη, όταν θα έπαιρνε την εξουσία στα χέρια του. Τα ίδια τα γεγονότα, διέψευσαν ταυτόχρονα και όλους τους συντρόφους αλλά και αρκετές οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς και κάποιες συλλογικότητες του α/α χώρου, που «προσπαθούσαν» τα τελευταία χρόνια, μέσα από τον στρογγυλεμένο λόγο τους να «τα έχουν καλά» με την εν δυνάμει κυβέρνηση της «αριστεράς».

Όμως η -αναμενόμενη για αρκετούς- στάση του ΣΥΡΙΖΑ, δημιουργεί τραγικές και ανυπολόγιστες συνέπειες, τόσο για τον λαό όσο και για το εργατικό κίνημα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, απέδειξε τελικά, πως ΔΕΝ είναι ένας σχηματισμός που βρίθει από ρεφορμιστικά ή οπορτουνιστικά στοιχεία, αλλά ένα κόμμα που η ηγεσία του ΞΕΚΑΘΑΡΑ είχε επιλέξει χρόνια πριν, την τάξη που θα εκπροσωπήσει, κι αυτή δεν είναι άλλη από την άρχουσα αστική τάξη.

Η δειλία της επαναστατικής αριστεράς, στο να ασκήσει σκληρή κριτική ευθύς εξ αρχής και να ξεμπροστιάσει αυτήν την επιλογή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ -που, σημειωτέον, ήταν ολοφάνερη πριν από τις εκλογικές διαδικασίες του 2012 – δυστυχώς ΔΕΝ έχει να κάνει με λάθος εκτίμηση για τα χαρακτηριστικά (του ΣΥΡΙΖΑ) αλλά έχει βαθιές ρεφορμιστικές ρίζες που ξεκινάνε από τις συνεργασίες με κομμάτια η και στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ σε διάφορους εργασιακούς χώρους και τελειώνουν στις διάφορες διαπροσωπικές σχέσεις με μέλη και στελέχη του, που σήμερα κατέχουν υπουργικές θέσεις και νομοθετούν εις βάρος των εργατών. Υπήρχε βέβαια και η ενδιάμεση δικαιολογία, η καλλιέργεια της αυταπάτης του δήθεν απεγκλωβισμού από τον ΣΥΡΙΖΑ κάποιων υποστηρικτών – ψηφοφόρων του, με ξεκάθαρα εκλογικά και ψηφοθηρικά κριτήρια.

Τα αποτελέσματα αυτής της -πέρα για πέρα- λανθασμένης τακτικής, δεν χρειάζεται να τα αναφέρει ή ακόμα και να επιχειρηματολογήσει κάποιος για τα καταδείξει. **Η μεγαλύτερη και πιο τρανή απόδειξη, είναι το «κάθισμα» του εργατικού κινήματος την περίοδο της πιο μεγάλης και σκληρής επίθεσης απ' τα αφεντικά.**

- **Αντί**, λοιπόν, να κρατήσουμε ΑΤΑΛΑΝΤΕΥΤΑ τις θέσεις μας,
- **αντί** να αντιμαχόμαστε με σκληρή μόνιμη καθημερινή αντιπαράθεση κάθε κουρασμένη και αντεργατική φιλοσοφική θεωρία,
- **αντί** να γίνουμε ο πιο αποφασιστικός εχθρός κάθε γενικόλογης και αφηρημένης πολιτικής φόρμουλας εξαπάτησης του λαού,
- **αντί** να δίνουμε συνειδητότητα στην κάθε μορφή δράσης που εμφανιζόταν,

- **αντί** να προβάλλουμε τον ένα και μοναδικό δρόμο που είναι ο δρόμος της λαϊκής επανάστασης και ο κομμουνισμός,

εμείς απεναντίας, μέσα από τον λόγο μας –γραφτό και προφορικό- και το χειρότερο μέσα από τις δράσεις μας, όποτε και όταν γινόταν, **εμφανίζαμε και συνεχίζουμε να εμφανίζουμε ασάφειες, μεσοβέζικες και στρογγυλές θέσεις και προτάσεις που, δυστυχώς, επιδέχονται πολλές και διαφορετικές ερμηνείες και αναπόφευκτα καρπίζουν αντεπαναστατικές πρακτικές.**

Κι ενώ η εμφάνιση της διάσπασης του Σύριζα, της ΛΑΕ, όσο και η νέα (;;;) κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ **θα μπορούσαν να δώσουν σ' αυτούς που έκαναν λάθος**, με τον τρόπο αντιμετώπισης του Σύριζα, τουλάχιστον **την ευκαιρία να δείξουν πως κατάλαβαν το μήνυμα του «παθός-μαθός»**, συνεχίζονται με την ΛΑΕ ακριβώς τα ίδια λάθη που έγιναν με τον ΣΥΡΙΖΑ, οι ίδιες τακτικές, στην δημιουργία κάθε λογής «μετώπου» χωρίς αρχή, μέση και τέλος. Μιλάνε τα διάφορα κείμενα για «κοινωνικά αντιπολιτευτικά μέτωπα» μέσα από τα οποία θα βγουν οι διεκδικήσεις αλλά και το σταμάτημα των μνημονιακών νόμων και της επίθεσης των καπιταλιστών.

Δείχνουν σαν να μην καταλαβαίνουν οι σύντροφοι, πως όσο κυριαρχεί και εξουσιάζει η αστική τάξη, θα υπάρχουν μνημόνια, συμφωνίες, εφαρμοστικοί νόμοι, φτώχεια και εξαθλίωση των εργατών, ενεργών και μη. Καμιά μα καμιά διεκδίκηση, δεν πρόκειται να ευοδωθεί, ούτε καν μέσα από μια μαζικότητα του εργατικού κινήματος, αν αυτή η μαζικότητα δεν έχει ταξικά επαναστατικά χαρακτηριστικά.

Είναι πραγματικά αφέλεια να πιστεύει κανείς, πως μπορεί να υπάρξει ειρηνική μεταλλαγή της αστικής εξουσίας προς όφελος των εκμεταλλευόμενων τάξεων και ειδικά της εργατικής. Είναι πολλά τα τραγικά παραδείγματα που δείχνουν πως οι φτωχοί πλήρωσαν την αυταπάτη αυτής της ειρηνικής μεταλλαγής μέσα από αστικές διαδικασίες.

Ο αστός, ο καπιταλιστής, ο ιμπεριαλιστής όταν καταλάβει πως κινδυνεύει η εξουσία του ή ακόμα και όταν οι εκμεταλλευόμενοι εργάτες και λαός απαιτήσουν δυναμικά, στοιχειώδη δικαιώματά τους, δεν διστάζει να καταφύγει στην βία, στην τρομοκρατία και στην σφαγή χρησιμοποιώντας τον οργανωμένο και ένοπλο εκφραστή του, **το αστικό κράτος.**

Είναι έτσι απορίας άξιο πως μπορούν, κάτω από ποιο κοινό πλαίσιο, οργανώσεις της επαναστατικής κομμουνιστικής αριστεράς να συζητάνε η ακόμα και να σκέφτονται συμπορεύσεις και κοινά μέτωπα με δυνάμεις τύπου ΛΑΕ κλπ, όπως παλιότερα έκαναν το ίδιο βέβαια και με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Αλήθεια, σύντροφοι,

- **πώς είναι δυνατόν μια επαναστατική οργάνωση, ειδικά μαρξιστικής και λενινιστικής ιδεολογίας, που έχει σαν πρωταρχικό στρατηγικό στόχο την κατάλυση του αστικού κράτους και εν συνεχεία την απονέκρωσή του, να συμπλεύσει πχ με την ΛΑΕ που μιλάει για αστικό κράτος δικαίου, για αστικό κράτος πρόνοιας κλπ;; Δεν είναι τουλάχιστον οξύμωρο;**
- **Πώς είναι δυνατόν να υπάρξουν συνεργασίες στους εργασιακούς χώρους με τα ίδια φυσικά πρόσωπα που χρόνια τώρα μπολιάστηκαν στην λογική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και που ενώ έφυγαν από τον Σύριζα εξακολουθούν να στηρίζουν το συνδικαλιστικό του όργανο;**

Τώρα βέβαια πολύ εύκολα **θα πει κάποιος πως αυτά είναι σεχταρισμός** και πως πρέπει με πλατιά μέτωπα να ανατάξουμε βασικά την εργατική τάξη ώστε να αρχίσει να μετράει νίκες.

Η απάντηση είναι πως ΔΕΝ είναι σεχταρισμός η ξεκάθαρη πολιτική θέση.

Δεν είναι σεχταρισμός να κλείνεις την πόρτα σ αυτούς που τόσα χρόνια υπηρέτησαν το αστικό κράτος.

Δεν είναι σεχταρισμός να αντιπαλεύεις αυτούς που κουτσούρεψαν τον μαρξισμό, γιατί αυτό το ελεεινό και εσκεμμένο κουτσούρεμα που έκαναν, τους καθιστά συνεργούς και εκφραστές της αστικής εξουσίας και το μόνο που αφήνουν στον φτωχό λαό, στον εκμεταλλεζόμενο εργάτη, είναι μια θολή αντίληψη για μια ΔΗΘΕΝ αργή, ομαλή, σταδιακή αλλαγή, που περνάει μέσα από την καπιταλιστική και την εθνική ανάπτυξη.

Εν κατακλείδι «εκπαιδεύουν» τον λαό ότι δεν χρειάζονται άλματα και θύελλες, ότι μπορεί να καλυτερέψει τις συνθήκες διαβίωσης του, χωρίς να είναι απαραίτητη η επανάσταση.

Όμως, είτε αρέσει είτε όχι, το αστικό κράτος πρέπει πρώτα να καταργηθεί μέσα από βίαιες διαδικασίες ώστε να μετατραπεί σε κράτος της εργατικής τάξης και στην συνέχεια να απονεκρωθεί .

Για αυτό πρέπει να είναι **απαγορευτική** κάθε σκέψη για συνεργασίες και συμπορεύσεις –ειδικά **συμφωνημένες από τα «πάνω»**– μ’ αυτούς που αντικατάστησαν τον ταξικό αγώνα με φαντασιώσεις όπως η ειρηνική συμφωνία των τάξεων, μ’ αυτούς που βαυκαλίζονται πως ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός περνάει μέσα από τους αστικούς κοινοβουλευτικούς διαδρόμους κι όχι απ τους δρόμους της φωτιάς.

Είναι πια ορατό και στον πλέον αισιόδοξο, πως οι κατώτερες οικονομικά τάξεις θα εξαντληθούν ακόμα περισσότερο, θα εξαπατηθούν ξανά και ξανά τόσο από τους εξουσιαστές όσο και από τα αναχώματά τους (Σύριζα, ΛΑΕ κλπ), θα απογοητευθούν κι άλλο, μέχρι στο τέλος να εξοργισθούν.

Αυτό όμως δεν σημαίνει πως αυτή η οργή, η εξαθλίωση, η φτώχεια και η καταστολή ΑΡΚΟΥΝ για να τις μετατρέψουν σε μαχόμενο και επαναστατικό προλεταριάτο χωρίς την ύπαρξη **πρωτοποριακών δυνάμεων που θα ωθήσει τους εξαθλιωμένους σ’ αυτή την κατεύθυνση.**

Είναι πλέον ηλίου φαεινότερη, **η έλλειψη της πολιτικής εκπροσώπησης της εργατικής τάξης, η έλλειψη του κόμματος του προλεταριάτου.**

Παρότι υπάρχουν πολλοί σχηματισμοί που αυτοαναγορεύονται σαν εκπρόσωποί της, τόσο οι πρακτικές τους όσο και τα ορατά αποτελέσματα, αποδεικνύουν πως μόνο τέτοιοι δεν είναι.

Επομένως πρωταρχικό βήμα είναι η δημιουργία αυτού του μαρξιστικού-λενινιστικού κομματικού σχηματισμού με σαφή στρατηγικό στόχο που θα καθοδηγήσει, θα οργανώσει και θα πρωτοπορήσει στην αντεπίθεση της εργατικής τάξης ως το τέλος.

Το νέο κόμμα δεν θα περιμένει την εμφάνιση και την βοήθεια από τους θιασώτες της αστικής δημοκρατίας, ούτε βέβαια θα προσαρμόζει τον λόγο του και τις δράσεις του στην παθητικότητα, τον φόβο και τους περιορισμούς της μικροαστικής τάξης και της αγροτιάς, αλλά απεναντίας με κάθε τρόπο θα κάνει εμφανέστερες τις προθέσεις του για την επανάσταση και τον κομμουνισμό, δείχνοντας πως έχει την ετοιμότητα να φτάσει μέχρι το τέλος και που δεν είναι άλλο παρά η κατάκτηση της εξουσίας.

Εφαρμόζοντας τα παραπάνω, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχει να συμπαρασύρει μαζί του τις μη εργατικές μάζες την καθοριστική στιγμή, που με μαθηματική ακρίβεια, πολύ σύντομα θα ζήσουμε και που δεν είναι άλλη από την μεγάλη σύγκρουση των τάξεων.

Αυτό σημαίνει πως ο πολιτικός εκπρόσωπος της τάξης μας, του προλεταριάτου, εκτός του ότι πρέπει να καταδείξει πως δεν μπορεί να αποσπάσει με κανέναν άλλο τρόπο την εξουσία από τα χέρια της άρχουσας αστικής τάξης, παρά μόνο μέσα από επαναστατικές βίαιες διαδικασίες, έχει επίσης να αντιμετωπίσει και μια σειρά προϋποθέσεων που καθορίζουν τον ρυθμό της επαναστατικής διαδικασίας, μια σειρά

παραγόντων δηλαδή όπως είναι ο στρατιωτικός, ο πολιτικός, ο εθνικός, ο πατριωτικός και οι διεθνείς καταστάσεις.

Όλοι αυτοί οι παράγοντες θα πρέπει να αντιμετωπισθούν με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην καθυστερήσουν τις επαναστατικές διαδικασίες αλλά και ούτε να οδηγήσουν σε μια ακόμα εργατική ήττα.

Όλα αυτά δεν μπορούν βέβαια να επιτευχθούν με την απλή διατύπωση συνθημάτων όπως π.χ. «ρήξη και ανατροπή», «κατάργηση μνημονίων», «εργατική λαϊκή αντιπολίτευση» κλπ αλλά μέσα από αγώνα και ταξική πάλη.

Ας μπει καλά στο μυαλό μας , πως ακόμα και οι πρωτοπόροι αγωνιστές δεν είναι διατεθειμένοι «να χύσουν μεγάλο ψυχα το αίμα τους», χωρίς να υπάρχει ο ξεκάθαρος σκοπός της εργατικής ταξικής πάλης και της επανάστασης .

Όλα αυτά αυτόματα σημαίνουν πως το κόμμα της τάξης μας πρέπει να δείξει αυτόν τον δρόμο και να πείσει πως θα τον βαδίζει ως το τέλος, ώστε να ακολουθηθεί ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ.

Κι αυτό θα το πετύχουμε με την πλήρη απελευθέρωση από τις ψευδαισθήσεις και ειδικά από την μεγαλύτερη και χειρότερη, την πιο καταστροφική, που μας ταλανίζει και που είναι **η αλληλεξάρτηση από τους άλλους**, κάτι που μας οδηγεί σε σπασμωδικές κινήσεις, αποτυχημένες εκ του προοιμίου και που διαδραματίζονται με την δημιουργία πρόσκαιρων, εικονικών μετώπων, αμφίβολων συμπορεύσεων και αναποτελεσματικών συνεργασιών και που η αποτυχημένη και στο τέλος διαλυτική κατάληξή τους, μόνο ζημιά κάνει στην εργατική τάξη και στο κίνημα.

Σταύρος Μανίκας

Οδηγός-εργάτης αστικών λεωφορείων ΕΘΕΛ

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 25.10.2015